

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 518/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 września 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Irena Mazurek (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **18 września 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **16 kwietnia 2013 r.** sygn. akt **IV U 133/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 518/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 września 2013 r.

Decyzją z dnia 23 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy M. K. prawa do emerytury, dochodzonego wnioskiem z dnia 30 listopada 2012 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy, a także § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia. W tym zakresie podane bowiem zostało, że wnioskodawca

nie legitymuje się co najmniej 15-sto letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, a jedynie okresem tak określonej pracy w wymiarze 12 lat, 6 miesięcy i 23 dni, przy jednoczesnej odmowie uznania za taki okres zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni Pracy (...) w R. w latach 1994 -1996 i 1996 -1997 i w (...) w R. w latach 1975 -1977, przy uzasadnieniu, iż M. K. nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych z wyżej wskazanych okresów zatrudnienia.

Wnioskodawca M. K. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

W odwołaniu z dnia 12 lutego 2013 r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego zarzucił, że jakkolwiek nie dysponuje świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych z okresów zatrudnienia m.in. w Spółdzielni Pracy (...) w R. i w (...) w R., to jednak cały okres jego aktywności zawodowej (w tym także pracy w (...) w R. od 28 sierpnia 1974 r. d 31 października 1975 r.), związany jest z wykonywaniem pracy kierowcy czy to autobusów czy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyższej 3,5 tony, a powyższe potwierdzić też mieli wnioskowani do przesłuchania na okoliczność tak określonej pracy w Spółdzielni (...) w R. świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 marca 2013 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tych samych względów które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, przyznając jednocześnie, że przy uwzględnieniu dwóch nieuznanych w decyzji okresów zatrudnienia wnioskodawcy jako pracy w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) i (...) w R., łączny okres tego kwalifikowanego zatrudnienia – z uwzględnieniem już uznanego w wymiarze 12 lat 6 miesięcy i 23 dni – wyniesie 16 lat 7 miesięcy i 24 dni.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania M. K., wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. (sygn. akt IV U 133/13), zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury ,począwszy od dnia 1 listopada 2012 r., przy jednoczesnym stwierdzeniu braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. K. ur. (...) – pozostający

w pracowniczym zatrudnieniu do dnia 1 października 2006 r. i prowadzący następnie pozarolniczą działalność gospodarczą - złożył w dniu 30 listopada 2012 r. w pozwanym organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wykazując na dzień 1 stycznia 1999 r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat 8 miesięcy i 7 dni. Do wniosku emerytalnego załączone zostało – uznane przez ZUS- świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 5 grudnia 2011r. potwierdzające ten kwalifikowany rodzaj zatrudnienia wnioskodawcy od 13 kwietnia 1977r. do 5 grudnia 1989r. w P.P. (...) w R. (tj. w rozmiarze 12 lat 6 miesięcy i 23 dni) .Ponadto odwołujący przedłożył m. innymi ogólne świadectwa pracy z okresów zatrudnienia w: (...) w R. (od 28 sierpnia 1974r. do 31 października 1975r. z określeniem stanowiska : kierowca samochodu osobowego i obwoźnego), (...) w R. (od 11 listopada 1975r. do 31 marca 1977r. – stanowisko kierowca) i Spółdzielni Pracy (...) w R. (od 10 sierpnia 1994r. do 20 kwietnia 1996r i od 2 listopada 1996r. do 31 grudnia 1997r. –stanowisko : kierowca samochodu ciężarowego w tym samochodzie (...)). W konsekwencji powyższego (...) Oddział w R. wydał –zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – decyzję z dnia 23 stycznia 2013 r. odmawiającą M. K. prawa do dochodzonej emerytury, przy przyjęciu, że wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15-stu

lat pracy w warunkach szczególnych. Opierając się następnie w zupełności na zeznaniach słuchanych w postępowaniu sądowym świadków: K. P. i W. K., jak też zeznaniach samego odwołującego (przy podkreśleniu pełnej zgodności tych zeznań mających nadto potwierdzenie w treści ogólnego świadectwa pracy, gdzie wymieniono stanowisko pracy wnioskodawcy jako kierowcy (...)), Sąd I instancji ustalił, iż odwołujący w okresie swego zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w R. od 10 sierpnia 1984r. do dnia 20 kwietnia 1996r i od 2 listopada 1996r. do 31 grudnia 1997r. – jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony pracował w warunkach szczególnych, przy porządkowaniu tych prac do tych wymienionych w Dziale VIII poz. 2 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Ten zaś okres kwalifikowanego zatrudnienia wnioskodawcy jest dostateczny do wypełnienia brakującego okresu 15-stu lat pracy w warunkach szczególnych. Dokonując następnie oceny prawnej sprawy, Sąd Okręgowy w Rzeszowie, przy powołaniu treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), stwierdził więc, iż wbrew stanowisku ZUS odwołujący spełnił wszystkie przewidziane w tym przepisie przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego. Jednocześnie wskazując na art. 118 ust. 1 ust. 1a wyżej powołanej ustawy emerytalno – rentowej Sąd I instancji uznał, że to dopiero wynik postępowania sądowego mógł doprowadzić do tak określonej konkluzji, stąd przyjęcie braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 16 kwietnia 2013 r., zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji z dnia 7 maja 2013 r. (v. k. 51-53) pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przez bezpodstawne przyjęcie, iż wnioskodawca posiada 15-sto letni okres pracy w warunkach szczególnych, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, względnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący, nie kwestionując już dokonanej przez Sąd I instancji oceny charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni Pracy (...) w R. jako pracy w warunkach szczególnych, zauważał, iż błędnie został ustalony czasokres tego zatrudnienia, który ostatecznie nie dozwala na uzupełnienie brakującego okresu pracy w warunkach szczególnych do koniecznego wymiaru lat 15-stu. Jak podawał bowiem apelujący, wyżej wskazany okres zatrudnienia winien zamykać się w czasie od 10 sierpnia 1994 r. do 20 kwietnia 1996 r. (a nie jak niewłaściwie uznał to Sąd Okręgowy już od 10 sierpnia 1984 r.) i następnie od 2 listopada 1996 r. do 31 października 1997 r. (tj. z wyłączeniem dwumiesięcznego okresu za jaki wpłacono odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia, a więc nie jak przyjął to Sąd I instancji do 31 grudnia 1997 r.), co łącznie z uznanym już okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat 6 miesięcy i 23 dni stanowi o okresie tego kwalifikowanego zatrudnienia w rozmiarze 14 lat 10 miesięcy 8 dni.

Wnioskodawca M. K. wniósł o oddalenie apelacji ZUS

(v. k. 56 – pisemna odpowiedź na apelację), podnosząc, że także okres jego zatrudnienia w (...) w R. od 11 listopada 1975 r. do 31 marca 1977 r., jest pracą w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, co potwierdzone zostało treścią akt osobowych z tego okresu zatrudnienia, co również poświadczyć mogą wskazywani przez niego aktualnie świadkowie.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. zważył, co następuje;

Wniesiony przez pozwaną organ rentowy środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 16 kwietnia 2013 r. jest w ocenie tut. Sądu wbrew zarzutom zaskarżenia, wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, pomimo oczywistej literalnej pomyłki pisarskiej, w zakresie wskazania początkowej daty zatrudnienia M. K. w Spółdzielni

Pracy (...) w R. (wskazanie daty 10 sierpnia 1984 r. zamiast 10 sierpnia 1994 r., co jasno wynikało z treści świadectwa pracy z dnia 30 kwietnia 1999 r. – v. k. 23 akt emerytalnych), jak też bezzasadnego uznania okresu, za który wnioskodawca uzyskał odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia za pracę w warunkach szczególnych (dwumiesięczny okres od 1 listopada do 31 grudnia 1997 r.). Pomimo powyższego konstatacja Sądu Okręgowego o legitymowaniu się przez M. K. co najmniej 15-sto letnim okresem pracy w warunkach szczególnych przy uwzględnieniu tylko i wyłącznie wyżej wskazanego zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni (...) i okresu uznanego przez ZUS zatrudnienia w P.P. (...) w R., uznana być musi jednak za w pełni prawidłową, zaś odmienne w tym względzie twierdzenia apelującego są wynikiem wyłącznie omyłki rachunkowej, nie uwzględniającej nadto własnego obliczenia „okresów nieuznanych” zalegającego na karcie 135 akt emerytalnych wnioskodawcy. Dość bowiem powiedzieć, że podlegający uwzględnieniu okres pracy M. K. w Spółdzielni Pracy (...) w R. – stosownie do wyżej wskazanych obliczeń i w jedynie mogącym podlegać zaliczeniu okresie od 10 sierpnia 1994 r. do 20 kwietnia 1996 r., i od 2 listopada 1996 r. do 31 października 1997 r. wyniósł łącznie 2 lata 8 miesięcy i 11 dni (gdy idzie o pierwszy ze wskazanych okresów jest to 1 rok 8 miesięcy i 12 dni, gdy zaś idzie o drugi 11 miesięcy i 29 dni), co przy uwzględnieniu uznanego przez ZUS już w zaskarżonej decyzji okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat 6 miesięcy i 23 dni daje łącznie 15 lat 3 miesiące i 4 dni tak określonej pracy. Z tego to więc zasadniczego względu zbędna staje się ocena charakteru zatrudnienia odwołującego w kolejnym wskazywanym przez niego okresie zatrudnienia w (...) w R., jakkolwiek jedynie marginalnie zauważyć tu przyjdzie, że już zawartość akt osobowych wnioskodawcy z tego okresu zatrudnienia potwierdza ten kwalifikowany charakter pracy (dokonany w podaniu o pracę przydział na stanowisko kierowcy samochodu Z. (...), jak też późniejszy brak zmiany tak określonego angażu).

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych – na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.